

Imádkozni kell azért az emberért, aki megtámadta a gödöllői templomot!

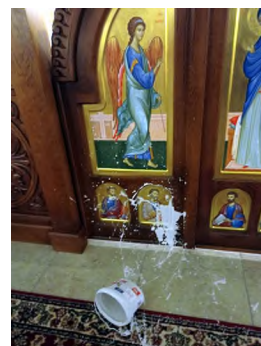
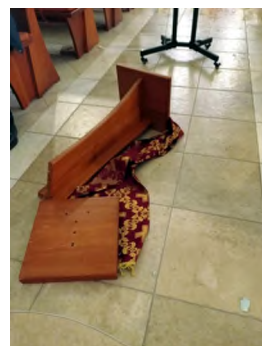
MÁRCIUS 15-ÉN ESTE EGY AZÓTA ELFOGOTT ELKÖVETŐ MEGRONGÁLTA A GÖDÖLLŐI GÖRÖGKATOLIKUS TEMPLOMOT. AZ ELKÖVETŐ FELGYÚJTOTTA A BERENDEZÉST, AMELYBEN TÖBB MILLIÓ FORINTOS KÁR KELETKEZETT. A TÖRTÉNEK KAPCSÁN KÉRDEZTÜK FÜLÖP METROPOLITA ATYÁT.

A világvárvány okozta nehéz lelkiállapotunkat tovább súlyosbította egy sajnálatos esemény, ami a napokban történt Gödöllőn: vandál támadás érte a település görögkatolikus lelki hajlékát. Hogyan fogadta Fülöp metropolita atya a hírt?

Megrázó volt az éjszaka közepén értesülni arról, hogy milyen szörnyűséget követett el egy eddig ismeretlen tettes. Dr. Sivadó János parókus atya azonnal értesített és tájékoztatót a történetéről. Nyilvánvalóan nagyon megviselte a vandalizmus János atyát és családját is, aki gyermekei segítségével hamarabb ért a templomba, mint a tűzoltók, így ők lettek a tűzoltók, együttes erővel sikerült megakadályozniuk, hogy az egész épület lángba boruljon.

Millió nagyságrendű a kár, de egy ilyen tettnek az üzenete sokkal mérvadóbb, mint az anyagiak. Mi vezérelhette a tettest? (A biztonsági kamerák felvétele szerint egy támadó követte el a rongálást.)

Elsősorban a híveinkre gondolok. Hiszen nem csak a templomunk ajtaját törte be az illető, nem csak a padokat tette tönkre, mocskolta be festékekkel a képet, mindezzel a közösségünket is megtámadta. Híveink legkedvesebb gyöngyszemét akarta teljesen tönkretenni. Nyilvánvaló a szándéka, hogy az egész templomot fel akarta gyújtani. Úgy tűnik, nem volt kispályás az illető, aki különféle gyúlékony anyaggal felszerelve érkezett a templomba. A kár talán azért is lett végül kisebb mértékű, mert a riasztó megszólalt, így nem tudta mindazt végbevenni, amit tervezett. Viszont mit hagyott a lelkekben? Hogyan gondolnak erre az esetre az ott élő hívek? Vajon visszajön-e a tettes? Máskor is előfordulhat ilyen?

A gödöllői görögkatolikus híveket szeretném elsősorban megnyugtani, megerősíteni. Ugyanis Krisztus Urunk kezdetől fogva beszélt a keresztények elleni támadásokról: „Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa” (Mt 5,10). Az Istennel való kapcsolatukat érte támadás. Nehéz higgadtan kezelni ezt a cselekményt, mégis azt kérem a gödöllői hívektől, és minden velünk együttérző testvérünktől, hogy imádkozunk a tettesért. De amint értesültem, közülük néhányan ezt már maguktól is megtették. Egészen biztos, hogy bomlott elméjű ember, aki eleve kitervelt módon ilyen szörnyűséget művel. Nagyon rászorul tehát Isten segítségére és irgalmára.

Kijelenthető, hogy keresztényellenes cselekedet volt?

Én inkább úgy fogalmazok: ez képellenes cselekedet volt. Megmagyarázom. Csodálatos áldozatossággal épült fel a gödöllői templom. Talán elfogódottság nélkül mondhatjuk, hogy jelenleg ez az egyik legszebb újonnan épült templomunk. Kinek fáj ez? Kit dühít, hogy ez ilyen szép, ilyen rendezett? A tettes nemcsak a padokat gyújtotta föl, de a Krisztus-ikonba is belerúgott, az ikonosztáziont is tönkre akarta tenni. Ezért mondom, hogy képellenes cselekedet volt ez, ami azt mutatja, hogy van, akit dühít ez a szépség.

Mi lehet mögötte? Nehéz kitalálni. Lehet fanatikus muzulmán az elkövető, vagy valamilyen szélsőséges szekta tagja, vagy egyszerűen csak örült, aki nem tud azzal mit kezdeni, hogy a görögkatolikusok ilyen formában dicsőítik az Urat. Bízom benne, hogy a rendőrség minél hamarabb megtalálja az elkövetőt, hogy ne ismétlődhessen meg ez a szörnyű tett. De szívesen találkoznék is vele, hátha meg lehet érteni a lelkét, és valamiképpen gyógyítani azt.

Március 15-én hétfő este 20:10-kor egy fiatal férfi átmászott a kerítésen, kezében egy fejszével betörte a templom kapuzatát, és behatolt a templomba. A kamerák rögzítették a támadást. Az elkövetőnél két táskát volt. Az egyikben gyúlékony anyagot tartalmazó flakonok voltak, amiket a padokra locsolt, majd meggyújtotta. Azután elővett egy üveget, hogy növelje a láng erejét, és azt is szétlőcsolta. Miután a padok már égtek, felrúgta az oltár előtti asztalon található Jézus-ikont. Ezek után a másik táskájából elővett egy festékesdobozt, és az ikonosztázion királyi ajtajára dobta. Az anyagi kár meghaladja a két és fél millió forintot

LÉLEK

FÖLTÁMADÁS NAPJA A PÁSZKA,
AZ ÚRNAK PÁSZKÁJA, VILÁGOSODJUNK FEL,
NÉPEK, MERT A HALÁLBÓL AZ ÉLETRE
ÉS A FÖLDRŐL AZ ÉGBE ÁTVITT MINKET
KRISZTUS ISTENÜNK,
KIK AZ Ő GYŐZELMÉT ÉNEKELJÜKI!

KERESZTES SZILÁRD

Feltámadt megigazulásunkért

Ha arról beszélünk, hogy mit tett Jézus bűneink bocsánataért, akkor általában csak a szenvedésére és halálára gondolunk. Pedig nem így van. Szent Pál a rómaiakhoz írt levélben ezt mondja: „Nekünk is üdvösségünkre van, ha hiszünk abban, aki a halottak közül feltámasztotta Urunkat, Jézust, aki vétkeinkért halált szenvedett, és megigazulásunkért feltámadt” (Róm 4,24–25). Azért támadt fel, hogy megigazuljunk, hogy megszabaduljunk a bűntől, és Isten előtt igaz emberek legyünk. Jézus feltámadása ugyanúgy hirdeti a bűnök bocsánatát, mint szenvedése és halála. Ennek jelképe és szentsége a keresztség.

Ezt olvassuk a keresztség szentségének a szertartásában: „A keresztségben eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt a halálból, úgy mi is az élet újdonságában járjunk. Mert ha halálának hasonlóságában egybenöttünk vele, úgy leszünk feltámadásában is. Ha Krisztussal meghaltunk, hiszünk, hogy vele együtt élni is fogunk.” (Róm 6,4–8) Meghalni és élni Jézus szavaiban soha nem jelenti csak a testi életet és a földi halált, ez mindig utal a lélek életére és halálára. Lelkileg halottak vagyunk, amikor bűnben élünk, és feltámadunk, amikor bűnbánatot tartunk, először a keresztségben, utána a bűnbánat szentségében. A bűnből való feltámadás mindig húsvét. A húsvétot azért kaptuk, hogy Jézus meggyőzzön minket a bűnbánatnak és a bűnbocsánatnak az igazságáról. Így kellett neki életével és halálával vezetni minket a bűnbánat útján.

Amikor a béna embert odavitték Jézus elé, ezt mondta neki: „Bízzál, fiam, bocsánatot nyernek bűneid” (Mt 9,2). Miért kezdte ezzel Jézus a gyógyítást? Azért, mert ő jól tudta, hogy a lélek bénaságát vagy halálát előbb kell gyógyítani, mint a testét. A zsidók felháborodtak: „Káromkodik. Ki bocsáthatja meg a bűnt más, mint az Isten?” (Mk 2,7) Jézus megfelelt nekik: „Mi könnyebb, azt mondani, hogy bocsánatot nyertek bűneid, vagy azt, hogy kelj föl és járj? Tudjátok hát meg, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására!” Aztán szólt a bénának: „Kelj föl, fogd ágyadat, és menj haza!” (Mt 9,5–7) A gyógyítás csak jel volt, hogy a nagyobb csodát, a bűnök bocsánatát jelezze.

Tudjátok meg, hogy az Emberfiának van hatalma a bűnök megbocsátására! A nagy jel, amit Jézus ennek a bizonyítására szánt, az ő halála és feltámadása. Amikor azt mondjuk: valóban feltámadt, akkor azt is megvalljuk: valóban megbocsátotta az én bűneimet. Így nézhetjük a feltámadás jeleneteit.

Amikor a jámbor asszonyok kora hajnalban kimentek, hogy megkenjék Jézust a sírban, akkor egy ifjút láttak ott. Megijedtek, de az ifjú szólt: „Ne féljete. Tudom, Jézust keressetek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Feltámadt, ahogy előre megmondta. Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott. Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, előttetek megy Galileába.” (Mt 28,5–7) Jézust keressetek, akit keresztre feszítettek, nincs itt, feltámadt. A bűnötöket keressetek, nincs itt, nincs többé, Isten nem elkendőzi, nem udvariasan elhallgatja, nem letagadja a bűneiteket, megsemmisíti. Nincs többé. Ahogy a feltámadt Krisztusban nincs többé a halálnak nyoma, úgy a

megbocsátott bűn sem létezik többé. A helye ott van, a lelkünkben ott él a bűntudat, az egyéniségünkben viseljük a bűn terhét, érezzük a bűnre való hajlandóságot, de amit Isten egyszer megbocsátott, az a bűn végleg eltűnt, nincs többé, mint ahogy Jézust sem lehet találni a sírban. Mit keressetek az élőt a holtak között? Mit keressetek a bocsánatot nyert, a bűneitől megszabadított embert a bűnösök között? Ez a húsvét üzenete, ez a húsvét öröme.

Az angyal hozzáfűzte: Menjetek, mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt. Ez nekünk is szól. Menjetek, mondjátok el: Jézus feltámadt, és én is feltámadhatok, és ha akarom, új életet élhetek. Isten kegyelme mindig küldetés is. Akinek többet bocsátottak meg, annak jobban kell szeretnie (vö. Lk 7,47), annak az életével kell elmondania: mennyire szeretett engem Isten, mi mindent bocsátott meg nekem! Így értjük meg Szent Pál figyelmeztetését is: „Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fent van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami ott fenn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre. Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve Istenben.” (Kol 3,1–2) Meghaltunk a bűnnek, és feltámadtunk az életre. Milyen ez az élet? Nem tudjuk. Még azt az egyszerű tény sem értjük, mi történik velünk, amikor elmegyünk győnni, és feloldozzák a bűneinket. Csak a tudatunk fogja fel, a szívünk, az életünk, a lelkünk nem mindig. Olyan ez, mint amikor egy bódult álomból felébred az ember, és nem tudja, most mi is van körülötte.

Ez a csoda ismétlődik meg mindig. Ez az a csoda, amit Jézus feltámadása után az első ajándéknak szánt. A feltámadás estéjén együtt volt a tizenegy tanítvány, bezárt ajtók mögött, féltek, nem tudták, mi történt. Akkor este megjelent Jézus, „és köszöntötte őket: Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyétek a Szentleket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer.” (Jn 20,21–23) Jézus első ajándéka a feltámadás után a bűnbocsánat. Ő azért halt meg, hogy ezt elmondhassa, azért támadt fel, hogy ezt elhiggyük neki. Már feltámadt, elhozta az Atyának az ajándékát, a bűnbocsánatot, már rálehelhetett az apostolokra, és megadhatta nekik a hatalmat a bűnök megbocsátására. Ez húsvét estéjének az üzenete, ahogy a vecsernyében fogjuk felolvasni. Meghalt és feltámadt a bűnök bocsánatára, hogy mi is bűneink bocsánatát nyerhessük az ő feltámadásával.

Ez továbbviszi gondolatainkat, hiszen a húsvét azt is jelenti, hogy a bűnbocsánat a Szentlélek Úristen legnagyobb ajándéka. A Szentlélek

himnuszában mindig imádkozzuk: „Mennyei Király, Vigasztaló! Jöjj el, és lakozzál mibennünk, és tisztíts meg minket minden szennytől!” A szentség Lelke, Isten igazságának Lelke azért jön el, hogy megtisztítson minket a bűneinktől. Ezt mondta Jézus is a feltámadás estéjén: Vegyétek a Szentlelket, és bocsássátok meg a bűnöket!

A Szentlelket már így jövendölték meg. Amikor Keresztelő Szent Jánost megkérdezték, hogyan keresztel, ezt mondta: „Én csak vízzel keresztellek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni. Szórólapátja már a kezében van. Kitakarítja szérűjét, a búzát csűrűbe gyűjti, a pelyvát pedig olthatatlan tűzbe vetve elégeti.” (Mt 3,11–12) Ez teljesedett be húsvétkor: Jézus megadta tanítványainak a megtisztító tűz isteni Szentlelkét, hogy a Lélek legyen a biztosíték, a garancia. Isten úgy bocsátja meg a bűneinket, hogy a Lélek kiéget belőlünk minden szennyet, ahogy Keresztelő János mondta: tűzzel fog keresztelni. A bűnbánat, a bűnbocsánat mindig tűz, a bánatnak, a bűnvallomásnak, a bűnért való keserűségnek a tüze, de ez a tűz gyógyító tűz, és ezzel menekülhetünk meg a kárhozatnak a büntető tüzétől. Isten a maga tüzét adta, a maga lángját küldte el, hogy az egészen ki belőlünk minden szennyet, és a Lélek, aki pünkösdkor lángnyelvek alakjában és szélvészben jelent meg, az a szél, amely kirostálja a búzát, hogy tiszta maradjon az életünk termése, és elégjen abból minden, ami silány, pelyva, bűn.

Így jelentette be Keresztelő János a Szentlelket. Jézus az utolsó vacsorán a Vigasztalóról beszélt, akkor mondta: „Ha elmegyek, akkor elküldöm a Vigasztalót. Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A bűnről, amiért nem hittek bennem. Az igaz-

ságról, hogy az Atyához megyek, s többé nem láttok. Az ítéletről, mert a világ fejedelme már megítéltetett.” (Jn 16,7–11) A Léleknek kell eljönnie, hogy meggyőzzön bennünket a bűnről, mert amíg emberek vagyunk, mindig kicsinyesek vagyunk, alkudozunk a bűn és a nem bűn között, a kicsiny bűn és a nagy bűn között, az elkövethető és a szégyellni való bűn között, pedig bűn csak egyfajta van, és az mindig rossz.

A Léleknek arról kell minket meggyőzni – mert erre az ember magától rá nem jön –, hogy minden bűn mögött egyetlen dolog van: bűnös az, aki nem fogadja el Jézus Krisztust, a megfeszítettet és feltámadottat. Bűnös az, aki Jézus szavaiban, parancsaiban, ígéreteiben válogat, a boldogságokat elfogadja, az utolsó ítéletet elfelejti. A Szentlélek azért jön el, hogy ezt a Krisztust el ne felejtjük. A Léleknek nem csak a külső világ felé kell tanúságot tennie, a mi lelkünkben kell ébren tartania a bűn marcangoló tudatát, hogy megérezzük a bűnbocsánat valódi boldogságát.

Ez húsvét öröme. Vettük a Szentlelket, megkaptuk, ebben a húsvéti gyónásban is megkaphattuk a bűnök bocsánatát. Húsvétkor a Lélek eljött, hogy a lelkünkben teljesítse titkos küldetését, a bűnök bocsánatát. Pünkösdkor majd eljön, hogy az apostolokat felkenje az evangélium hirdetésére. Ez a Lélek kettős küldetése, de ez az Egyház küldetése is: nekünk hirdetni kell a Lélek által az evangéliumot, és Jézus tanítványává kell tennünk minden embert, de hirdetni kell a Lélek által az ember feltámadását, a bűnök bocsánatát is.

Amikor az ördögtől megszállott meggyógyult, akkor Jézus ezzel bocsátotta el: „Térj vissza otthonodba, és beszélj el, milyen nagy jót tett veled az Isten.” (Lk 8,39) Testvér! Térj vissza otthonodba, és beszélj el, milyen nagy dolgot művelt az Isten, amikor megbocsátotta bűnödöt. A büntől megszabadult embernek a nyugalma és a boldogsága, a jó gyónásnak, a nagypénteki bánatnak az örömét mutassa az arcunk, az életünk, a türelmünk, a nyugalomunk, az ünneplésünk.

**Hirdessétek, hogy Krisztus feltámadt!
Valóban feltámadt a bűnök bocsánatára!**

HAT BŰN, amit a keresztények már nem is érzékelnek

A BŰN ELVÁLASZT KRISZTUSTÓL

„A ti gonoszságaitok ütöttek szakadékot közöttetek és Istenetek között. Bűneitek fedik el arcát előletek, hogy ne hallgasson meg benneteket.” (1z 59,2) Nincsenek különböző szintek az elválasztásban. Vagy békében vagyunk Istennel, vagy idegenek vagyunk számára. „Nektek is, akik azelőtt idegenek és ellenséges érzületek voltatok gonosz tetteitek következtében, most nektek is megszerezte a kiengesztelődést halandó testében a halál árán, hogy szentté, szeplőtlené és feddhetetlenné tegyen benneteket színe előtt” (Kol 1,21–22).

Ne áltassuk magunkat, semmiféle bűn sem elfogadható Isten számára. Ezért olyan fontos meggyónni bűneinket, és elfordulni tőlük alázatosan és őszintén. Rachel-Claire Cockrell író és angol tanár hat olyan bűnt állapított meg, amit a keresztények hajlamosak semmibe venni.

1. Az önzés és a képmutatás

Ha szükségét érezzük annak, hogy közszemlére tegyük cselekedeteinket, gondolatainkat vagy érzelmeinket azért, hogy értékeljenek, akkor tekintsünk magunkba. Sokan szeretik kimutatni, hogy jó keresztények. Gondoljunk arra, hogy Krisztus ismeri szívünket és azt, hogy mi a szándékunk! Egyedül az legyen az első, hogy Istennek tetszésére legyünk minden dolgunkban.

2. A kevelység

„Összeomlás előtt kevelység a hírnök, felfuvalkodottság jár a bukás előtt.” (Péld 16,18)

Ez az ige rámutat arra, mennyire veszélyes a kevelység. Ha elutasítjuk a megbocsátást, kevelően cselekszünk. Ha összeveszünk valakivel és elutasítjuk, hogy elsőnek kérjünk bocsánatot, kevelyek vagyunk. Emlékezzünk Krisztus irántunk mutatott irgalmára, és cselekedjünk ennek megfelelően másokkal szemben.

3. Sóvárgás

„Ne kívánd el embertársad házát, ne kívánd el embertársad feleségét, sem szolgálóját, sem szolgálólányát, sem szarvasmarháját, sem szamarát, sem más egyebet, ami az övé.” (Kiv 20,17)

Jézus szegény ács volt, tanítványai mások jövedelméből éltek. Nem bűn, ha az ember szép dolgokat szeretne megszerezni. De azzá válhat, ha megkívánásból cselekszünk, vagy ha súlyosan eladósodunk ezért. Ha ezektől az anyagi javaktól megfosztanak minket, vajon elégedettek leszünk-e továbbra is, és megtaláljuk-e örömünket Krisztusban?

4. A rágalmozás

„Ne rágalmozzatok egymást, testvérek. Aki testvérét megrágalmozza vagy ítélkezik testvére fölött, az a törvényt rágalmozza és a törvény fölött ítélkezik. Ha a törvény fölött ítélkezel, a törvénynek, ahelyett, hogy megtartanád, a bírója vagy.” (Jak 4,11)

Attól, hogy rosszat mondunk másokról, nem leszünk náluk jobbak! Nem tudhatunk mindent az életükről, és nem hordjuk az ő terheit. Miért nem jár a hűtlen férj a templomba, vagy az asszony, aki abortuszon esett át? A mi előítéleteink miatt! Semmi sem hatalmaz fel, hogy ítéletet mondjunk mások felett.

5. A gyűlölet

„Legyen távol tőletek minden keserűség, indulat, haragtartás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz.” (Ef 4:31)

Hogyan tudjam úgy szeretni testvéremet, mint saját magamat, ha gyűlöletet érzek iránta? Előfordul, hogy gyűlöljük azokat, akiket nem értünk meg, akik sikeresek, vagy akik megsértettek minket. De ennek el kell múlnia közöttünk. Ezért vizsgálni kell szívünket, örködnünk kell gondolatainkon és érzelmeinken.

6. Az ítélkezés

„Ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek!” (Mt 7,1)

Mind bűnösök vagyunk, és Krisztus által kerülhetjük el az elítélést, nem cselekedeteink által. Mindannyiszor, ahányszor megengedjük magunknak, hogy megítéljünk másokat, elfelejtjük, hogy ugyanolyan bűnösök vagyunk, mint ők. A mai naptól kezdve válasszunk mindig helyesen: ismerjük el gyengeségeinket és gyakoroljunk alázatosságot.

Forrás: katolikus.ma

Meghalni önmagadnak?

A LELKI BÉKE TITKA

„Ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz” (Jn 12,24). Jézus mondása a hétköznapiakra lefordítva – a következő útmutató – sokat segíthet lelki békénk megtalálásában.

- **Ha** megfélemeznek rólad, nem törődnek veled, s te nem foglalkozol a sérelemmel, hanem derűs szívvel méész tovább – ezt jelenti meghalni önmagadnak.
- **Ha** nem fogadják meg a tanácsodat, kinevetik a véleményedet, s te nem engeded, hogy elhatalmasodjék szívedben a harag, hanem mindezt türelmes, szeretetteljes hallgatással fogadod – ezt jelenti meghalni önmagadnak.
- **Ha** szeretettel, türelemmel elviseled a rendetlenséget, a váratlanságot, a késlekedést, a bosszúságot, ha mindezt tűröd, amint az Úr Jézus tette – ezt jelenti meghalni önmagadnak.
- **Ha** nem beszélsz magadról, nem emlegeted a teljesítményeidet, nem sóvárogsz dicséretre, elismerésre, ha valóban háttérben akarsz maradni – ezt jelenti meghalni önmagadnak.
- **Ha** látod, hogy a testvéred sikeres, és őszintén vele tudsz örülni, s akkor sem irigykedsz rá, ha neked rosszabbul megy a sorod – ezt jelenti meghalni önmagadnak.
- **Ha** megelégszel bármilyen étellel, ruhával, ajándékkal, időjárással, társadalmi környezettel – ezt jelenti meghalni önmagadnak.
- **Ha** el tudod fogadni a javító kritikát, ha alázattal igent tudsz rá mondani a másik ember felé, és szíved mélyén is, lázadás és neheztelés nélkül – ezt jelenti meghalni önmagadnak.

FERENC PÁPA ÜZENETE A BETEGEK VILÁGNAPJÁRA

A lourdes-i Szűzanya napján, február 11-én ünnepli az Egyház a betegek világnapját. Ez alkalomból a pápa minden évben üzenetet intéz a hívekhez. Idei üzenetének témája: *„Egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”* (Mt 23,8).

Kedves testvérek!

A betegek 29. világnapjának 2021. február 11-i ünneplése, a lourdes-i Szűzanya liturgikus emléknapja jó alkalom arra, hogy különös figyelmet fordítsunk a betegekre és azokra, akik őket a kórházakban, az időotthonokban, valamint a családokban és a közösségekben gondozzák. Különösen is gondolok azokra, akik világszerte a koronavírus-járvány következményei miatt szenvednek. Mindnyájukat, különösen is a szegényeket és a kirekesztetteket, lelki közelségemről és az Egyház szeretetteljes gondoskodásáról biztosítom.

1. Ennek a napnak témája abból az evangéliumi szakaszból származik, ahol Jézus azok kép-mutatását kritizálja, akik nem azt teszik, amit hirdetnek (vö. Mt 23,1–12). Amikor hitünk üres szavakra redukálódik, nem törődve mások életével és szükségleteivel, hitvallásunk aligha van összhangban a való élettel. A veszély nagy. Jézus ezért használ kemény szavakat, amikor önmagunk bálványozásának veszélyéről van szó, és így tanít minket: „Egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok” (8. vers).

Jézus kritikája azok iránt, akik „beszélnek, de nem cselekszenek” (vö. 3. vers), mindig és mindenki számára hasznos, mivel együnk sincs védve az álszentség súlyos gonoszságától, ami megakadályozza, hogy az egyetlen Atya gyermekeként növekedjünk, mint olyanok, akik egyetemes testvériség megélésére kaptak meghívást.

Testvéreink szükségleteivel szembesülve, Jézus a kép-mutatással teljesen ellentétes magatartást állít szemünk elé. Arra hív meg minket, hogy álljunk meg, figyeljünk, közvetlen és személyes kapcsolatot alakítsunk ki másokkal, empátiát és együttérzést tápláljunk irántuk, hagyjuk, hogy szenvedésük annyira megérintsen minket, hogy szolgálatukra akarjunk állni (vö. Lk 10,30–35).

2. A betegség tapasztalata ráébreszt saját sérülékenységünkre és a másoktól való, velünk született függésünkre. Teremtőményi mivoltunk ezáltal lesz még nyilvánvalóbb, mert megtapasztaljuk Istentől való egyértelmű függőségünket. A félelem, a zavar, a bizonytalanság, néha pedig a megdöbbenés is birtokba veheti elménket és szívünket, ha betegek vagyunk; tehetetlennek érezzük magunkat, mivel egész-

ségünk nem a képességeinktől vagy az aggodalmaskodásunktól függ (vö. Mt 6,27).

A betegség felveti az élet értelmének kérdését, amelyet hittel Isten elé hozunk: ez az egzisztencia új irányára és értelmére irányuló kérdés, amelyre, előfordulhat, hogy nem kapunk azonnal választ. Rokonaink és barátaink sem tudnak mindig segíteni minket ebben a fáradtságos keresésben.

Jób bibliai alakja e tekintetben jelképértékű. Felesége és barátai nincsenek mellette a szerencsétlenségében, sőt, hibáztatják, és csak súlyosbítják magányát és szorongását. Jób elhagyatottnak és félreértettnek érzi magát. De épp e rendkívüli kiszolgáltatottsága által utasít el minden képmutatást, és választja az őszinteség útját Isten és embertársai felé. Olyan kitaróan kiált Istenhez, hogy Isten végül válaszol neki, új látóhatárt nyitva előtte. Megerősíti abban, hogy szenvedése nem büntetés vagy az Istentől való elszakadás állapota, még kevésbé Isten közönyének a jele. Jób megsebzett és meggyógyított szívéből fakad ezután a megindító vallomás az Úr felé: „Azelőtt csak hírből hallottam felőled, most azonban saját szememmel láttalak” (Jób 42,5).

3. A betegségnek mindig van arca, nem is csak egy: minden beteg arca, de azoké is, akik figyelmen kívül hagyva, kirekesztve érzik magukat, és akik olyan társadalmi igazságtalanságok áldozatává válnak, amelyek megtagadják számukra az alapvető jogokat (vö. Fratelli tutti, 22). A jelenlegi világijárvány az egészségügyi rendszerek egyenlőtlenségeit, valamint a betegellátás terén mutatkozó hiányokat is felszínre hozta. Az idős, gyenge és kiszolgáltatott emberek nem mindig kapnak méltányos egészségügyi ellátást. Ez politikai döntésektől, az erőforrás-gazdálkodástól és a felelős pozíciókat betöltő személyek elkötelezettségétől függ. A betegek gondozására és beteg testvéreink ápolására fordított erőforrás elsőbbséget élvez, ami azzal az alapelvvel függ össze, hogy az egészség elsődleges fontosságú közjó. Ugyanakkor a világijárvány rávilágított az egészségügyi személyzet, az önkéntesek, a dolgozók, a lelképásztorok, a szerzetesek és szerzetesnők elkötelezettségére és nagylelkűségére is, akik profi módon, felelősségtudattal és felebaráti szeretettől indítva segítettek, kezelték, vigasztalták és szolgálták a számtalan beteget és családtagjaikat. Férfiak és nők csendes sokasága döntött úgy, hogy ezekre az arcokra tekintenek, és vállalják a betegek szenvedéseit, akiket a közös emberi család tagjaként testvéreiknek éreztek.

A közelség egy értékes balszam, amely támaszt és vigaszt nyújt a betegeknek szenvedéseikben. Keresztényként ezt a közelséget

Jézus Krisztus, az irgalmas szamaritánus szeretetének jeleként éljük meg, aki együttérzéssel közelít minden bűntől megsebzett ember felé. A Szentlélek működése által Krisztussal egyesülve arra kaptunk meghívást, hogy irgalmasok legyünk, mint az Atya, és különösen is szeressük gyenge, beteg és szenvedő testvéreinket (vö. Ján 13,34–35). Ezt a közelséget nemcsak egyenként, hanem közösségként is tapasztaljuk: a Krisztusban való testvéri szeretet valóban létrehoz egy gyógyító közösséget, amely senkit sem hagy hátra, amely befogadó, különösen is a leginkább rászorultak iránt.

Itt szeretném megemlíteni a testvéri szolidaritás fontosságát, amely a szolgálatban válik konkréttá, és változatos formákat ölthet, amelyek mind felebarátaink támogatására irányulnak: „A szolgálat azt jelenti, hogy gondját viseljük azoknak, akik törekények a családközlomban, a társadalomban, a népünkben” (Homília Havannában 2015. szeptember 20-án). Ebben a szolgálatban mindenki képes arra, „hogy félretegye kívánalmait, elvárásait, mindenhatóságra irányuló vágyait a legtörekényebbek konkrét tekintetének színe előtt. (...) A szolgálat mindig a testvér arcát nézi, érinti az ő testét, érzi az ő közelségét olyannyira, hogy nem egyszer »el is kell viselnie,« miközben segíteni próbálja. Ezért a szolgálat sosem ideológiai, minthogy nem eszméket, hanem személyeket szolgál.” (Uo.)

4. Abban, hogy egy terápia jó legyen, a kapcsolat döntő jelentőségű, ami lehetővé teszi a beteg holisztikus megközelítését. Ennek a szempontnak a kiemelése segíthet az orvosoknak, az ápolóknak, a szakembereknek és az önkénteseknek, hogy felelősnek érezzék magukat abban, hogy a betegeket a gyógyulás olyan útján vezessék, ami a bizalmon alapuló személyes kapcsolatra épül (vö. Nuova Carta degli Operatori Sanitari [2016], 4). Ez egyfajta szerződés-kötést jelent a gondozásra szorulóknak és az ellátást nyújtók között, ami a kölcsönös

bizalmon és tiszteleten, az őszinteségen és a segítőkészségen alapszik, így segít legyőzni a védekező attitűdöket, középpontba állítani a betegek méltóságát, megőrizni az egészségügyi dolgozók szakmaiságát és elősegíteni a jó kapcsolatot a betegek családjával.

A betegekkel való ilyesfajta kapcsolat kiapadhatatlan motivációs és erőforrást találhat Krisztus szeretetében, miként azt azoknak a férfiaknak és nőknek a tanúbizonysága is mutatja, akik évezredekken keresztül a szenvedők szolgálatára szentelték magukat. Ugyanis Krisztus halálának és feltámadásának misztériuma annak a szeretetnek a forrása, amely képes hiteles értelmet adni a betegek és ápolóik élethelyzetének. Az evangélium sokszor alátámasztja ezt azzal, hogy bemutatja, hogy Jézus nem varázslattal gyógyít, hanem a gyógyulások mindig egy találkozásnak, egy személyközi kapcsolatnak az eredményei, amelyben a Jézus által felajánlott isteni ajándék választ talál azok hitében, akik befogadják. Ezt foglalja össze a Jézus által gyakran ismételt kifejezés: „A hited megmentett téged.”

5. Kedves testvérek, a szeretetparancsnak, amelyet Jézus tanítványaira hagyott, konkrét megvalósulása a betegekkel való kapcsolatban történik meg. Egy társadalom annál inkább emberi, minél inkább hatékonyan törődik a testvéri szeretet jegyében az esendő és szenvedő tagjaival. Törekedjünk e cél elérésére, hogy senki ne érezze magát egyedül, kirekesztve vagy magára hagyva.

Máriára, az irgalmasság és a betegek anyjára bízom a betegeket, az egészségügyi dolgozókat és mindazokat, akik nagylelkűen segítik szenvedő testvéreiket. A lourdes-i barlangból és szerte a világon számos más szentélyéből ő támogassa hitünket és reménységünket, és segítsen abban, hogy testvéri szeretettel viseljük gondját egymásnak. Mindenkinek szívből küldöm áldásomat.

HRAMOTA, a halottak szombatja

HRAMOTA: a halottak szombatján az elhunytak név szerinti említése. A szláv „hrám” szóból ered, melynek jelentése 'hajlék, templom'. Jelenti egyrészt a templomban végzett, halottakról való megemlékezést; másrészt azt a jegyzéket, melyben följegyzik azok nevét, akikért végezték a hramotát, és akik végeztették.

A halottak szombatjai olyan napok, amelyre az isteni ihletettségu szent atyáink a „világ kezdetétől fogva” vallásosan élt és a feltámadás reményében elhunyt valamennyi testvérünkről, atyáinkról és közvetlen hozzánk tartozóról megemlékezést írtak elő. Őt ilyen szombat van: húshagyó vasárnap előtti szombat, nagyböjt 2., 3. és 4. szombatja, valamint pünkösöd előtti szombat.

Az egyházi sinaxáron ezt mondja: „sokan vannak olyanok, akik váratlanul, idegen földön haltak meg, s közülük is egyesek a tengeren, mások megközelíthetetlen hegyvidéken, némelyek valamilyen sziklán vagy szakadékban lelték halálukat, ismét mások meg éhínség, háború vagy tűzvész alkalmával, s végül is mindenki más és más módon halt meg. Némelyeknek pedig talán épp szegénységük vagy anyagi ínségük miatt nem lehetett részük az előírt zsolnákból álló szertartásban és a halált követő megemlékezésekben. Éppen ezért a szent atyák szeretettől indítva az apostoli hagyomány szerint úgy rendelkeztek, hogy most az egész egyetemes egyház végezzen közös megemlékezést minden elhunytért... Ugyanakkor az atyák szándéka szerint ebben is meg kell mutatkozni annak, hogy amit az elhunytakért végzünk, mennyire hasznos rájuk nézve.”

Az elhunytak lelki hasznára válik az értük végzett imádság. Ezt számtalan esetben felfedte és tudomásunkra hozta az irgalmas Isten. Ilyen eset volt például az, amikor Szent Makariosz atya a sivatagban egy halott ember koponyájába botlott a homokban. Amikor megpíszkálta a botjával, a koponya megszólalt. Ekkor

Makariosz atya megkérdezte: „Te ki vagy?” Így felelt a koponya: „Bálványimádók főpapja voltam, és azoké a pogányoké, akik ezen a helyen éltek. Te pedig a lélekhordozó Makariosz vagy. Amelyik órában megsajnálod a büntetés alatt állókat, és imádkozol értük, egy kissé megvigasztalódnak.” Azt kérdezte erre az idős atya: „Milyen a vigasztalás és milyen a büntetés?” Azt mondta neki a pogány: „Amilyen távol van az ég a földtől, olyan messzire van alattatok a tűz, mi pedig tetőtől talpig a tűz közepén állunk, és senki sem nézheti a másikat szembe, hanem mindenki háttal tapad a másik hátához. Amikor tehát imádkozol értünk, részben látjuk a másik arcát. Ez a vigasztalás.” Erre sírva mondta az idős atya: „Jaj annak a rapznak, amikor az ember született! Van más, rosszabb kin is?” Azt válaszolta neki: „A nagyobb kínzás alattunk van.” Így szólott hozzá az idős atya: „És kik vannak ott?” Azt mondta neki a koponya: „Mivel mi nem ismertük Istent, legálább egy kis irgalmat nyerünk, azok azonban, akik megismerték Istent, de megtagadták, alattunk vannak.” Erre fogta a koponyát az idős atya, és eltemette.

Alexandriai Szent Makariosz tanítása szerint – aki átélte a halál utáni ítéletet – a keleti egyházban elterjedt az a gyakorlat, amely szerint a halottat harmadnapon temették, nyolcadnapon Szent Liturgiát vagy parasztázt végeztek érte, és a negyvenedik napon is megemlékeztek róla Isten előtt. Szent Makariosz tanítása szerint a lélek a halál után „vámokon” megy át a pokolban. A halál utáni kilencedik napon (azért van érte imádság a 8. napon) Isten parancsa szerint az ember özröngyala

megmutatja neki a poklot és annak szenvedéseit, aki odakerült. Itt az ördögök súlyos vádjával találkozik a lélek, aki ítéletet él át. Harminc napon keresztül vezetetik a pokolban ördögöktől körülveve, akik szüntelenül vádolják azokkal a bűnökkel, amelyek fölött nem tartott bűnbánatot, mert elfelejtette és nem gyónta meg. A negyvenedik napon a lélek fölött részleges ítéletet tartanak, ahol eldől az elhunyt túlvilági sorsa az utolsó ítéletig. Mivel a lélek sorsa nem dől el véglegesen, lehet és szükséges, hogy Szent Liturgia legyen érte, hogy a vértelen áldozat bemutatásával könnyítsünk túlvilági életén. Érdekes azonban, hogy az ortodox egyház nem beszél „tisztítóhelyről,” bár Makariosz atya tanítása ezt húzza alá. Nem olyan hitgizság, mint a katolikus egyházban, és árnyalataiban más felfogásuk van erről a problémakörrel. De bizánci szertartásunkban közösek vagyunk velük, és halotti megemlékezéseink gyakorlata teljesen megegyezik az ortodox egyházzal.

A szent atyák tanítása szerint a tisztítóhely tüze azonos a pokol tüzevel, amely az elkárhozott dúsgazdagot gyötörte (Lk 16,19–31). Ezeknek a szenvedéseknek a foka arányos bűneik súlyosságával és számával, és megfelel azok természetének. Abban is sok egybehangzó vélemény van hagyományunkban és a nyugati egyház teológiájában, hogy a tisztítóhely szenvedései a leggyötrelmesebbek, ami nem hasonlítható semmilyen kínohoz itt a földön. Így vélekedik Szent Ágoston, Szent Anzelm és Aranyszájú Szent János, aki ezt mondta: „Képzeld el a világ összes kínját, és egyet sem fogsz találni, amely felérne az Isten boldogító színelátásának nélkülözésével.” Jelen életünkben nem vagyunk képesek ezt megérteni, mert oly kevésbé ismerjük a legfőbb jót, akiért teremtettünk. A másvilágon azonban a kimondhatatlan jószág és szépség olyanakká tűnik a lélek számára, mint a kenyér az éhségtől gyöttrődőnek vagy a friss víz a szomjhalál előtt állóknak. A halottaink iránti buzgóságunk akkor

helyes, ha azt a félelem és a bizalom szelleme hatja át. Isten végtelen tökéletessége, igazságossága, szentsége üdvös félelemmel kell, hogy eltöltsön bennünket, míg irgalma határtalan bizalommal erősíti szívünket. Remete Szent Antal mondása ezt így fogalmazza meg: „Az istenfélelem az erények anyja.” Összefoglalva: a tisztítóhelytől való félelem üdvös félelem. Arra ösztönöz minket, hogy szeretetteljes részvétellel legyünk a szenvedő lelkek iránt, de arra is figyelmeztet, hogy éber munkálkodjunk saját üdvösségünkön is. Gondoljunk a halál utáni életre – ami összehasonlíthatatlanul hosszabb, mint a földi élet –, és törekedjünk arra, hogy elkerüljük a legcsekélyebb hibát is. Szívünk érzékenyebbé tétele végett álljon itt három olyan történet, amely kidomborítja a halottak iránt végzett ima fontosságát, mivel érzékelhető, hogy a mai hívők nagy része megelégedik a halál utáni életéről szóló tanításról, és nem törődik azzal, hogy segítsen az elköltöző lelkeken.

Pazzi Szent Magdolna részesült egy látomásban, ezáltal látta a tisztítóhely különböző szenvedéseit. A legelviselhetetlenebb szenvedéseket is örömmel tűrték el a lelkek. „Ha Isten nem nyilatkoztatta volna ki ezt számomra, sose hittem volna ezt – mondta előljáróinak –, mindazonáltal nem nevezhetem kegyetlennek ezeket a gyötrelmeket. Inkább előnyösek azok, hiszen a paradicsom kimondhatatlan boldogságához vezetnek.”

Tiszteletre méltó Kosztka Szent Szaniszlónak gyakran megjelentek elhunyt lelkek, akikért

imádkozott. Egy alkalommal megkérdezett egy lelket, aki megjelent neki, hogy a tisztítóhely tüze fájdalmasabb-e a földi tűz égetésénél. „A föld minden tüze a tisztítóhely tüzével összehasonlítva üdítő szellőnek tűnik” – kiáltott fel a lélek. Szaniszló ezt nemigen akarta elhinni. „Szeretnék erről bizonyítékot kapni – mondta. – Ha Isten megengedi, a te megkönnyítésedre és saját lelkem javára, beleegyezek abba, hogy elszenvedjem fájdalmaid egy részét.” A lélek

így felelt: „Nem tudnád elviselni. Egyetlen ember sem lenne képes túlélni ilyen gyötrelmet. Azonban Isten megengedi, hogy kis fokban érezd azt. Nyújtsd ki a kezéd.” Szaniszló kinyújtotta a kezét, és a szenvedő lélek rácsöpöpentette izzadságának egy cseppjét, vagy legalábbis valami ennek tetsző folyadékot. Abban a pillanatban a szerzetes nagy fájdalmat érzett, a földre rogyott, és elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, beszámolt tapasztalatáról rendtársainak: „Kedves Atyák, ha ismernétek az isteni büntetés szigorúságát, sose követnétek el bűnt, és sose szünnénk meg vezetni ebben az életben, hogy elkerülhessük a túlvilági vezeklést.”

Boldog Heinrich Seuse (Susó) domonkos rendi szerzetes (+1366. január 25.) misztikus látomásai és jelenései során angyalokkal, szentekkel, valamint tisztítóhelyben levő lelkekkel került kapcsolatba. Látomásaiban sok eljövendő és rejtett dolgról szerzett tudomást, és Isten megengedte neki, hogy amennyire csak lehet, megtapasztalja a mennyországot, a poklot és a tisztítóhelyet. Többek között boldog Eckhart mester is megjelent neki. A mester tudomására hozta, hogy lelke Istennel egyesülve túlradó dicsőségben él. Heinrich atya erre megkérdezte: „Mi az a gyakorlat, melynek segítségével az ember elérheti az Istennel való egyesülésnek ezt a magas fokát?” A mester a következőképpen válaszolt: „Merüljön lelki nyugalomba, mindent úgy fogadjon, mint ami Istentől és nem pedig teremtményektől származik, és legyen türelmes minden farkas természetű emberrel.”

Kalamata (Kalamón) Szent Xénia

szűz vértanúnő

(Május 3.)

közülük néhányat, hogy különböző nyelveken írják be az interneten a „szerelmi kötés” kifejezést, mind meglepődtek, hogy hány országban, milyen sok internetes fórumon kínálják ezt a „szolgáltatást”. Legtöbbjük csaló, aki csak a hiszékeny emberek pénzére játszik, de vannak, akik ’szellemek’ segítségével ígérik a kívánt hatás (egy másik személy szerelmének megszerzése) elérését, amit a visszajelzések alapján sok alkalommal valóban el is érnek. Le kell szögezni, hogy akár látszólagos segítő szándékkal, akár teljes erkölcsi gátlástalansággal kínálja fel valaki ezt a fajta ’tudását’, egy másik ember szabad akaratának – akár részleges – elvétele is súlyos bűn.

Mindazonáltal tisztában kell lennünk azzal, hogy Krisztus erősebb bármilyen ellenséges hatalomnál. Mind Szent Ciprián és Jusztina, mind Kalamata Szent Xénia példája azt mutatja, hogy bármiféle mágikus rontás, átok, kötés ellen az erényes élet és a buzgó imádság tart meg, különösen is kérve Krisztus életadó keresztjének védelmét.

Szent Xénia mélyen vallásos szülei, Miklós és Deszpoina Itália keleti részén éltek, majd az ottani, akkor fokozódó keresztényüldözések elől menekültek a Peloponnészosz-félsziget déli részére. Itt, Kalamata mellett született Xénia 291-ben, egy tanyán, mivel édesapja földműves volt. Szegénységük miatt a kislány nem tudott iskolába járni, édesanyja tanította meg olvasni az evangélium szövegein keresztül. Xénia kislánykorától szinte magába szívta a hitet, a Krisztus iránti mélyes szeretet. Gyakran előfordul, hogy a férfiak vallásossága felszínesebb, bizonyos pillanatokban vannak hirtelen „bevilánásaik,” felismeréseik, és onnantól kezdve lesznek buzgóbb keresztények, míg a nők a hit folyamatossabb és egyre mélyülő megélésére képesek.

Xénia élete boldogan telt, folytonos imádságban, erényei közül kimagaslott a szegények, árvák, özvegyek iránti szeretete, akiket mindig segített, ahogy tudott, gyakran maga böjtölt, hogy az ételét nekik adhassa. Páratlan szépségű fiatal lány lett: magas volt és sudár termetű, hosszú, szőke hajjal, ami azon a vidéken ritkaságszámba ment. Egy alkalommal Dometianosz, a tartomány kegyetlen és rossz természetű prefektusa vadászatból tért haza, és az úton összetalálkozott Xéniával. Elámult a lány szépségén, azonnal beleszeretett. Habár ezt nehezen lehet szerelemnek nevezni, inkább valami örült, megszállott vágy szállta meg.

Feleségül kérte a lányt, de ő elutasította, sohasem lenne egy pogány felesége. A prefektus ekkor felkereste a kor egyik híres mágusát, hogy

A keleti egyházban van néhány szent, akiket a varázslatok, átkok, rontások elleni védőszentekként tisztelünk. Legismertebb közülük Szent Jusztina vértanúnő és Szent Ciprián főszentelt vértanú, ez utóbbi megtérése előtt Antiochia legtekintélyesebb mágusa volt, ártó praktikáit az ördög és a démonok segítségével végezte. A kereszt erejét felismerve tagadta meg korábbi mesteriségét, megkeresztelkedett, és egész élete folyamán – később mint pap, majd püspök – azt a kegyelmet kérte és kapta meg Istentől, hogy az embereket imájával megszabadíthassa az ördög és a mágia fogságából. A másik ilyen szentünk Kalamata Szent Xénia, akit különösen is a szerelmi kötéseken elleni pártfogóként (és a szívbeteg védőszentjeként) tisztelünk.

Mint hogy egyházi körökben is kevésbé ismert jelenséggel állunk szemben, mindenképpen szükséges némi magyarázat. A katolikus egyház alig érinti ezt a témát. Való igaz, hogy a világban előforduló mágikus cselekmények jó része egyszerű babona. A tapasztalt katolikus exorcista atyák azonban figyelmeztetnek a mágia valós létére is, hangsúlyozva, hogy nincs fehér és fekete mágia, az mindenképpen sötét. Mert amit nem a saját erőmből érek el, az vagy Istentől származik, vagy az ördögtől, harmadik lehetőség nincs. A bizánci egyház papi szertartáskönyvében (euchologion) mind a mai napig szerepel egy nagyon ősi ima rontás ellen.

A hétköznapi életben talán nem tudatosul bennünk, de életünket különböző spirituális erők befolyásolják. Nyilván hatással vannak ránk korábbi ismereteink, tapasztalataink, a tömegkommunikációs eszközökből származó információk, a társadalmi és családi életben a többi emberrel való találkozás. Pszichológusok is beszélnek ún. „mérgező emberekről,” „energiavámpirokról,” akik mellett megbetegedhet a lelkünk. Megérezzük mások rosszakarátát is, ugyanakkor az emberi jóság és különösen az életszentség példái lelkileg feltöltötenek bennünket.

Magasabb szinten az elsődleges erők befolyásolnak: az isteni kegyelem és az emberi bűn. Mégis egyes eseményekkel kapcsolatban olykor nem értjük, valami miért történt velünk, különösen amikor addig ismeretlen nehézséggel kell szembenéznünk. Ez lehet próbatétel, ami Istentől származik, és arra szolgál, hogy megerősödjünk a jóban, illetve tisztába jöjjünk saját értékünkkel, hiányosságainkkal. Egy próbatétel lehet kemény, de sohasem haladja meg az erőnket. Negatív oldalról pedig kifejezetten a rosszra befolyásol minket a kísértés, ami származhat saját rosszra hajló természetünkből, más emberektől vagy az ördögtől. Ennek

ellenállni csak akkor tudunk, ha saját erőnket az isteni kegyelemhez társítjuk.

Egy köztes eset, még ha összességében nem is gyakori, a mágia, annak különböző formáival. A rossz emberi akarat egy bizonyos cél érdekében valamiféle démoni erő segítségével kéri. Szent Pál ezt írja az efezusiakhoz írt levelében: „Mert a mi harcunk nem test és vér elleni, hanem a fejedelmek és hatalmak, ezen világ sötétségének világkormányzói, a mennyei magasságokban levő gonosz lelkek elleni” (Ef 6,12). Ezekről a szellemi hatalmokról nagyon keveset tudunk, nem is kell. Nem a mi világunk, azok lelkén mindig súlyos sebet üt, akik hozzájuk fordulnak, még pszichológiai szinten is, és a gyógyulás, aminek feltétele az őszinte megtérés és a teljes Isten felé fordulás, gyakran nehéz és hosszú.

A mágiát az erkölcssteológia a babonák címszó alatt pár rövid bekezdésben taglalja. Nem csoda, hogy papok között is sokan szkeptikusak ezzel kapcsolatban. Mégis, amikor megkértem

szerelmi kötéssel vegye rá őt a házasságra, de a mágus minden praktikája sikertelennek bizonyult. A szent ugyanis Krisztus keresztjének oltalmához fordult imáiban, amivel szemben az ördögök is tehetetlenek. A helytartó így végül a nyílt erőszakhoz folyamodott. Maga elé idézte a lányt, és két választási lehetőséget adott neki: vagy megtagadja keresztény hitét, és feleségül megy hozzá, így gazdag és gondtalan életben lesz része; vagy válogatott kínzások után hal meg. Xénia hezitálás nélkül ez utóbbit választotta.

Éjszakára egy szűk börtönbe vetették Xéniát, aki az egész éjjelt átímadkozta, erőt kérve Istentől a szenvedések elviseléséhez. Reggel a prefektus újból megpróbálta rábeszélni őt a házasságra. A nyílt elutasítás után elvakult harag szállta meg Dometianoszt. Elrendelte a kínzások végrehajtását, amik valóban kegyetlenek voltak (jobb eltekinteni a részletezésüktől). Az összetört testtel a börtönbe viszküldött Xéniának éjjel megjelent Krisztus, meggyógyította sebeit, és további kitartásra buzdította. Másnap mindenki ámult a csodán, egyedül Dometianosz lett még elvakultabb, a gyógyulást a pogány bálványoknak tulajdonítva.

Újból felkérte Xéniát, hogy áldozzon a pogány isteneknek. A lány látszólag beleegyezett, de amikor a pogány szentélybe értek, az egyetlen Istenhez fohászzkodott, imádságára földrengés támadt, és az összes ott levő bálványszobor

A KALAMATA SZENT XÉNIA KÖZBENJÁRÁSÁT KÉRŐ EGYIK IMA SZÖVEGE:

(Szokásos kezdet és a 37. zsoltár után):

Emlékezzél meg, Uram, a téged Kalamatai Xénia által segítségül hívó (név) szolgálóidról, akik megemlékeznek szented, Xénia vértanúságáról, és ajándékozz szolgálóidnak testi, lelki, szellemi segítséget.

És ahogyan megtörtént az istentelen helytartónak szented, Xénia elleni mágiáját, úgy Uralkodó Urunk, tüntess el (név) szolgálóidtól minden varázslatot vagy mágikus cselvetést, minden boszorkányságot, minden csillagjósolást vagy holdjósolást, minden mágiát, minden átkot, bármely helyen történjen is az: bármely élőben vagy halottban, vagy a levegőben, vagy a földön, vagy a föld mélyén, vagy a folyók, tavak, kutak vagy a tenger vizében. És ahogy a szél elsodorja a port a föld színéről, ugyanígy töröljődjenek el a mágia és minden más démoni összeesküvés művei, és azok távolodjanak el (név) szolgálóidtól 65 mérföldre.

És ahol csak található a mágia művei, bármilyen jellel vagy szerkezettel vagy anyaggal is készítették azokat, vagy akármilyen számmal jelezték, vagy csillagképpel nevezték, vagy akár nappal, akár éjjel, akár világosban, akár sötétben a gonosz és ártó emberek felidéztek a mágia tetteit, azok törjenek meg és tűnjenek el (név) szolgálóidtól, és szálljanak vissza a te szent nevedben azokra, akik azt kigondolták és küldték vagy megtették, ebben a pillanatban. Hogy megdicsőüljön legszentebb neved, az Atyáé és a Fiúé és a Szentléleké, (valamint) a mennyeknél terjedelmesebb Édesanyáé (=az Istenszüllőé) és Kalamatából való Szent Xéniáé. Amen.

összetört. Dometianosz haragja az örületbe csapott át. Xéniát egy ló után kötötték, de az nem mozdult egy tapodtat sem, bármennyire ütlegelték. Amikor maga a helytartó ült rá és ütötte, a ló megszólalt, mint a szamár, melyet Bálám igazságtalanul ütlegelt. Ekkor immár minden jelenlévő hitt Xénia Istenében, egyedül Dometianosz nem volt képes a megtérésre.

Éjszakára ismét a börtönbe küldte a lányt, akinek éjjel Krisztus újra megjelent, elmondva neki, hogy közel a vértanúsága órája. Másnap a zsarnok még kedves szavakkal próbálta rávenni Xéniát, hogy áldozzon a bálványoknak, majd az eutasítást hallva elrendelte a szűz lefejezését. 27 éves korában, 318. május 3-án nyerte el a vértanúhalált.

KRUPPA LEVENTE

Valóban feltámadt!

VALÓBAN FELTÁMADT! – És ez a feltámadás nekünk először is azt jelenti, hogy bár a sátán azt gondolta a harmadik napig, hogy sikerült neki megszerezni a következő áldozatát a halál mint leghatásosabb fegyvere által, most mégis csalódnia kellett. Mert Krisztus feltámadása azt jelenti, hogy Jézus kiszállt Arimateai József sírjából, és hiába keresték ott barátai és ellenségei, mindenki döbbenet és értetlenül tapasztalta a tényt: **Krisztus feltámadt!**

VALÓBAN FELTÁMADT! – És a feltámadás számunkra, földön küzdő emberek számára azt jelenti, hogy helyreáll bennünk az élet. Mert a bűnei által Istentől elszakadt ember olyanná válik, legalábbis lelkileg, mint a halott. Megvannak az életfunkciói, de az az élet, amit Isten adott, amit az ő jelenléte boldoggá tett, az elveszett. Így vész el hétköznapi kemény küzdelmeink során belőlünk is az élet öröme. Jézus egyebek között azért is jött utánunk ide a földre, hogy újra hozzáférhetővé tegye az elveszített életet. Ő maga mondta többször: „*Én vagyok a feltámadás és az élet.*” Aki Jézussal a hit által kapcsolatba kerül, abba beleárad Jézus isteni élete, és az ilyen – addig halott – ember megelevenedik, feltámad. Megelevenedő emberi életet kell tapasztalnod húsvét napjaiban a tényt: **Krisztus feltámadt!**

VALÓBAN FELTÁMADT! – És mert feltámadt, és helyreállította bennünk az örök érvényűre teremtett életet, ez azt is jelenti, hogy azok az emberek, akik már nincsenek közöttünk itt a földön, akik oly sokat számítottak nekünk, akiket annyira szeretünk, azok is feltámadtak Krisztussal. Fordult velük az élet, mint ahogy Krisztussal is fordult a halál által. De ahogy Krisztus élete visszafordult a feltámadásban, úgy a szereteteink élete is visszafordult övele. Ők a még földön élő emberekkel együtt tapasztalják a tényt saját életükben: **Krisztus feltámadt!**

POLGÁRI LÁSZLÓ

Az üres sír

KI AZ ELSŐ TANÚJA A FELTÁMADÁSNAK? MÁRIA MAGDOLNA. EGY NAGYON MÉLYRE SÜLLYEDT EMBER, AKIBŐL JÉZUS HÉT ÖRDÖGÖT ŪZÖTT KI. AKI JÉZUSNAK KÖSZÖNHETI, HOGY ÉLETÉT ÚJRA ÉLETNEK LEHET NEVEZNI. AKI ÚJJÁSZÜLETETT A KRISZTUSSAL VALÓ TALÁLKOZÁS UTÁN. NAGYON SOKAT KAPOTT TŐLE. AKI SOKAT KAPOTT, AZ NAGYON TUD SZERETNI. ANNAK A SZERETETE NEM ISMER AKADÁLYOKAT.

Mária Magdolna alig várja a hajnalt. A törvény előírása szerint, amint annyi fény van, hogy el lehet igazodni, akkor van vége a szombatnak. Nincs megkötte többé a lába, hogy csak ezer lépést tehet, hogy nem mehet halott közelébe. Indul is azonnal. Azt énekeltük: Keljünk fel kora hajnalban, és lássuk a feltámadás megközelíthetetlen fényében tündöklő Krisztust.

Felkeltünk, eljöttünk. Az a jutalmunk, mint Mária Magdolnának.

De nem feltétlenül azonnal. Mert mit lát Mária Magdolna? A kő el van hengerítve. Mire gondolhatott? Talán a zsidó vezetők bosszújára. Megyalázták volna a Mestert? Nem engedték, hogy feltámadjon, pedig megígérte. Kifosztották a sírt, hogy ne lehessen zarándokhely a követőinek. Vagy csak sírablók jártak ott?

Mit tehet egy nő ilyenkor? Férfisegítséget keres. Elfutott Simon Péterhez és Jánoshoz. Képzeli el, amint közli velük a szörnyű hírt: **elvitték az Urat...**

Péterhez megy. A tagadóhoz. Alighanem a múlt megszokása és Isten gondviselése tereli lépteit. Mi már talán hozzá sem szólnánk. Isten azonban új, erősítő találkozást ad neki. Sőt: mások hitének lesz az erősítője. Miközben futnak, János fiatalabb, gyorsabb. De a sírnál megvárja és előre engedi Pétert. Jó, ha ezt tesszük hitünk kérdéses állomásain. Előre engedjük az érettebb embert. Hogy vele lássunk. Ő lásson először.

A három ember látását három különböző szóval írja le a Biblia. Mária nézett. Péter látott, azaz úgy nézett, hogy volt elképzelése a látottakról. János átlátta a dolgokat, azaz megértette. Azt is látta, ami az eseményeket mozgatta. Hittel látott. Ő az első húsvéti tanú, aki látott és hitt. Ezután a tanítványok visszatérnek a városba. Nekik ennyi elég volt. Mária Magdolnának azonban nem. Ő még marad.

A sírba néz, és ott áll mögötte Jézus. Sokszor vagyunk így. A halál felé fordulunk szomorú szívvel, holott ott áll mögöttünk az élet. Megszólítja. Mária kertésznek véli. Amikor nevének szólítja, akkor ismeri csak föl. A szeretetet a szeretet ismeri föl. Aki szeretettel keresi, az előtt testet ölt a szeretet. Mint ma, itt, számunkra. Sem a főpapok, sem az írástudók, sem a csöcselék előtt nem jelenik meg a Feltámadott. De megjelenik azoknak, akik szeretettel keresik.

Mária bele akar csimpaszkodni Jézusba. Átölelni a lábát. Jézus jelzi, hogy ő már egy másik testben él, egy másik létrendbe tartozik. Az életünk, a hitünk lényege nem a múlt tartósítása, nem a csodák konzerválása, hanem: *Menj, és mondd el mindenkinek, először is a tanítványoknak, amit megtapasztaltál.* Aki az élő Krisztussal valaha is találkozott, az attól kezdve az élet, az örök élet evangélistája lett.

Itt a magyarázata húsvéti köszönésünknek: Feltámadt Krisztus! Ki tudja, hányszor hangzik ez el ebben az ünnepkörben. Nem lehet eleget mondani. Ha eleget mondjuk, ha elég hangosan mondjuk, ha hittel mondjuk, átjárja szívünket, házunkat, egyházunkat, hazánkat, nemzetünket. Amikor elég hit volt a magyar emberben, akkor vallásos népszokások alakultak ki, így például a húsvéti locsolkodás, mely a feltámadás örömteli hirdetése. A régi locsolóversekből ki nem maradhatott a feltámadás dicsőítése. Sőt, ez volt a lényege. Miért jöttem ide? Mert feltámadt Krisztus, és ennek az öröme nem engedett otthon ülni.

Mi is ezért vagyunk itt ebben az alkalmatlan órában. Azt énekeltük: *egymást mint testvérek öleljük.* Testvérségünk, megbocsátásunk forrása ez az éjszaka. Krisztus szeretete a mi szeretetünk forrása. A kereszt a megbocsátásunk alapja, a feltámadás a reményünk horgonya. Ha hittel és sokszor mondjuk, énekeljük a feltámadás örömet, kevesebb lesz a ráncainkból, szebbek leszünk, nemcsak külsőleg, hanem lelkünkben is.

IVANCSÓ ISTVÁN

Szent György ünnepén

Különösnek látszik azonban, hogy április 23-án egy magas rangú katonatisztet ünnepe-lünk. Bár a katonák is szerethetik Istent, mégis különösnek látjuk, mert a katonákból sokszor nem sok jámborságot nézünk ki. Szent György élete annál ékesebben bizonyítja, hogy bárki bármilyen nagy és különleges állásban lehet szentté.

Életéről nagyon keveset tudunk. Kappadókiai apától és palesztinai anyától származott. Diocletianus császár alatt a császári hadsereg ezredese volt. Sok vitézi tette miatt diadalmas-nak nevezték. Amikor a császár megindította a kereszténység üldözését, György ezt ellenezte, sőt nyilvánosan széttépte a császári rendeletet. Ezért a palesztinai Lidda városában halálra ítélték, és Kr. u. 300 körül lefejezték. A legnagyobb vitézi tette az volt, hogy a kízsások között is megtartotta hitét, így elnyerte Krisztustól a legnagyobb jutalmat: az üdvösséget. Így lett szentté.

Mi most nem a császár katonáját ünnepeljük benne, bár ez is dicsőséget hozott neki. Vitézi tetteire felfigyelt a császár, és ezredessé tette. Mi azonban Krisztus katonáját ünnepeljük benne, aki két harcot is vívott: az egyiket a hitetlenség ellen – ez az életébe került. A másik harcot önmagával vívta meg – ezért nem a császártól, hanem Jézustól kapta a legnagyobb kitüntetést: az üdvösséget, és így került be a szentek seregébe. Az ő ünnepén ez utóbbira vesszük tőle a példát: a saját magával, a saját magunkkal való harcba.

Aki ismeri, mert átolvasta, átímadkozta Szent György ünnepének szertartási énekeit, az tudja, hogy ezek milyen szépen elmondják küzdelmes életét. Az Úr Jézus az ő tiszta lelkébe is elvetette a magot, az élet igéjét. De amíg a termés jelentkezett, sok minden kellett hozzá. Ő is ember volt. Az emberi gyarlóságok benne is ki akartak ütközni, mint minden emberben, mert ezek a szenteket sem kímélték. Lelkének jó földjében feltűntek a gyomok, tövissek, vagyis a kísértések, a rossz hajlamok. És Szent György is harcolt ellenük. Nemcsak a császárrért ment szívesen harcba, amikor kellett, hanem mindennap megvívta nagy és láthatatlan harcát saját magával is: hibáival, rossz szokásaival, hogy levethesse a régi embert és felölt-hesse az újat, amint Szent Pál tanítja. Így tudta megnyerni végső csatáját. Mert diadalmas és győzelemhozó lett a legnagyobb csatájában, amikor életét tudta adni hitéért, Jézusért.

Nincs a világon még egy olyan látványos sereg, mint az egyház szentjeinek serege. Gyermektől az aggastyánig, koldustól a császárig, mindenféle ember megtalálható benne. Így is van ez rendjén. Mert szent az, aki nagyon szereti Istent, megtartja parancsait és neki él; és aki kimagasló fokon gyakorol valamely erényt. Ezt pedig mindenki meg tudja tenni, Isten kegyelméből. A gyermek, a felnőtt, a szegény és gazdag, mind szeretheti Istent, és mindnyájan szolgálhatnak neki. Ezért mindenki szentté lehet, mert senki sincs kizárva abból, hogy szeresse Istent, és szolgáljon neki.

Nagy tanítás az ő élete és önmagával való harca a mi számunkra. A mi életünk is sok harcból áll. Az ember harcol a földdel, hogy kenyeret adjon neki. Amikor már van kenyerünk, akkor azért harcolunk, hogy nagyobb és fehérebb legyen. Harcolunk és küzdünk, küszködünk a jobb életért. Csak az a baj, hogy sok ember a maga erejéből akar mindent megcsinálni és elérni, Istenről pedig közben elfeledkezik, nem akarja az ő segítségét igénybe venni. A megélhetésért folytatott harc közben pedig elfelejtkezik a legfontosabbról: hogy saját magát is le kell tudnia győzni. Talán nem véletlen, hogy a legnagyobb dologidőben, a tavaszi munkák idején hív össze bennünket az egyház ünne-pelni. Ünnepelni az önmagát legyőző szent katonát, hogy eszünkbe juttassa önmagunk legyőzésének fontosságát.

Egy fiatal szerzetestől este megkérdezte az előljárója, hogy mit csinált egész nap. A szerzetes így válaszolt: „A mai napon egy sást kellett állandóan féken tartanom, két sólyomra kellett állandóan vigyáznom, két karvalyt kellett megfékezni, két tüzes lovat kellett megzaboláznom, egy férget kellett nagyon őriznem és egy lusta medvét kellett állandóan munkára fognom.” Az előljáró nagyon csodálkozott ezen, és azt mondta, ilyen állatok nincsenek is a kolostorban. „De igen! – felelte a szerzetes. – A sas az én eszem, azt kellett féken tartanom, hogy ne gondoljon bűnös dologra; a két sólyom két szemem, azt kellett állandóan őriznem, hogy ne lásson olyat, ami káros; a két karvaly a két kezem, azt kellett megfékezni, hogy ne nyúljon olyan dologhoz, ami a másé; a két tüzes ló a két lábam, meg kellett zaboláznom, hogy tilosba ne tévedjenek; a féreg a nyelvem, azt kellett őriznem, nehogy megrágná, kikezdeje mások becsületét; a lusta medve pedig a testem, azt kellett állandóan munkára fognom – ezzel telt el az egész napom.” Az előljáró megdicsérte, hogy akkor valóban nagy és nehéz munkát végzett egész nap.

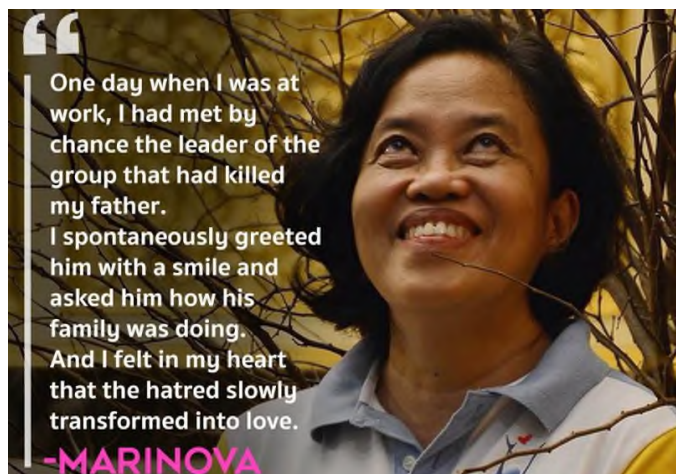
Nem kell sokat bizonygatni, hogy ezek a szörnyek bennünk is megvannak, nekünk is harcolnunk kell ellenük.

Az önmagát legyőző Szent György ünnepén merítsünk az ő példájából. Juttassa eszünkbe ez az ünnep, hogy harcolnunk kell saját magunkkal, hibáinkkal, gyarlóságainkkal; harcolni kell Isten segítségével, hogy fényes győzelmet arathassunk, mint Szent György. Amen.

A lány, aki szembenézett apja gyilkosaival

Egy megrendítő történet egy fiatal lánytól, akinek megölték az édesapját. Ismerd meg, hogy töltötte meg a szívét a bosszúvágy, a gyűlölet. Megtudhatod azt is, mit tett, amikor egy napon összalákozott a gyilkosságot elkövető csoport vezetőjével.

„Tizenegy éves voltam, amikor apámat megölte egy csoport befolyásos ember. Mivel szegények voltunk, semmiféle igazságszolgáltatásra nem számíthattunk. A gyász, a harag és a kétségbeesés közepette azonban nagyszüleink arra emlékeztettek minket, hogy egyedül Isten az, aki igazságot szolgáltathat” – így kezdődik egy fiatal, Fülöp-szigeteki lány, Marinova vallomása. Az ő története is elhangzott 2016-ban a Fülöp-szigeteki Cebuban tartott 51. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson. Marinova szavai mindenkit mélyen megérintettek, hiszen a lány képes volt túllépni saját magán, és megbocsátani azoknak, akik a lehető legszörnyűbb bünt követték el családja ellen.

„...Egyre nagyobb lett a szívemben a gyűlölet”

A történet így folytatódik: „Nagyszüleim támogatásával sikerült elvégeznem a főiskolát, majd rögtön azután én lettem a családfenntartó.

Nagyon keményen dolgoztam, de sajnos kénytelen voltam kölcsönt felvenni, hogy valahogy megéljünk. A rendkívül nehéz körülmények miatt egyre nagyobb lett a szívemben a gyűlölet azok iránt, akik megölték édesapámat.

Elkezdtem jogot tanulni, mert annyira vágytam rá, hogy azok, akik ezt tették, megbűnhődjenek. Ám Istennek más tervei voltak velem. Az egyik csoporttársam, a Fokolaré mozgalom tagja elhívott az egyik gyűlésükre. »Hogy mindnyájan egyek legyenek« – hallottam a találkozón, s ezzel új fejezet kezdődött az életemben. Jézus ezt mondta: »Amit eggyel a legkisebbek közül tesztek, velem tesztek.« Valósággal függővé váltam ettől az új »drogtól«, amelynek neve: szeretet. Megtaláltam életem valódi értelmét, és rádöbentem, hogy az Eucharishtiában jelenlévő a forrása mindennek.

Hogyan szeressem az ellenségeimet?

Egy napon arra kértem Jézust, tanítsa meg, mit jelent a gyakorlatban szeretni az ellenségeimet, mivel továbbra is gyűlöletet éreztem apám gyilkosai iránt. Másnap munka közben váratlanul szembe találok annak a csoportnak a vezetőjével, amelyik kioltotta apám életét. Ösztönösen köszöntöttem, rámosolyogtam és megkérdeztem, hogy van a családjá. Láttam rajta, hogy nagyon megdöbbent, de én még nála is sokkal jobban csodálkoztam azon, amit tettem. A szívemben lakó gyűlölet lassan olvadni kezdett, és átalakult szeretetté.

Kreatív szeretet

Ám ez csak az első lépés volt. A szeretet ugyanis rendkívül kreatív. Azt akartam, hogy a csoport minden tagja érezze, hogy megbocsátottam nekik. Egyik testvéremmel meglátogattuk őket, és megpróbáltuk megérteni velük, hogy Isten őket is szereti. Egyszer csak egyikük a bocsánatunkat kérte tettükért.

Biztosan tudom, hogy a megbocsájtásnak és a lelki gyógyulásnak ez a tapasztalása az Eucharishtiában jelen lévő Jézus átalakítóerejének köszönhető.

Gyakran hallom, hogy az emberek azt mondják: misét hallgatok. Ez óriási tévedés, ne használjuk ezt a kifejezést. A szentmisét, Szent Liturgiát nem lehet hallgatni, mintha nézők lennénk, mert amit hallgatunk, az a részvételünk nélkül történik. A szentmisét, a liturgiát ünnepelem – de nem csak a pap, hanem minden jelen lévő hívő. Ennek a közös ünnepnek a középpontja Krisztus. Mindannyian részt veszünk az ő cselekményében, mivel ő, Krisztus a liturgia főszereplője. (Ferenc pápa)